

2

2014

FARNÍ NOVINY

Vodňany - Skočice - Bílsko

duben - červen * Velikonoce

Milí farníci,

je před námi padesát dní velikonočních oslav. Jistě, slavíme Ježíšovo zmrtvýchvstání a jeho vítězství nad hříchem a nad smrtí. Ale jaký to má dopad pro nás? My oslavujeme a děkujeme za to, že od té doby je pro nás otevřena brána do nebe. Jenomže, jedna věc je mít otevřenou bránu, a druhá, což se týká nás, vstoupit skrze ni do života věčného. A tak velikonoční svátky nás staví před

Příloha FN+

**NOVÉNA
K BOŽÍMU
MILOSRDENSTVÍ**

rozhodnutí – chceš nebo nechceš vstoupit? Tady bych použil příkladu. Chceme někam letět, a tak si koupíme letenku – to bych přirovnal k našemu křtu. Nicméně, abychom mohli vstoupit na palubu a být přijati do země, kterou jsme si vybrali, musí všichni projít letištní kontrolou – no a tady může nastat zádrhel. Můžeme třeba zapomenout na vízum, bez kterého nemůžeme vstoupit do dané země. A právě takovým vízem – což je takové potvrzení o zjištění, že splňujeme podmínky pro vstup do dané země, je pro nás křesťany stav naší duše. Je-li bez hříchu – vstup do nebe je umožněn, je-li v hříchu – je vstup zakázán, ale dá se to ještě napravit, je-li v těžkém hříchu – vstup nežádoucí a natrvalo. Celé naše svatopostní úsilí by tedy mělo vyvrcholit tím, **že přijmeme svátost smíření!** A tady máme my kněží zkušenost, a klademe si i otázku, jak to je s našimi věřícími. Jistě, mnoho jich chodí ke svatému přijímání, ale jsou jejich duše čisté? A jaké jsou jejich svátosti smíření? Jsou platné? Sv. Pavel v listě Korint'ánům píše: **"Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije."**

Ano, přátelé, je řečeno nehodně a navíc k vlastnímu odsouzení!!

A tak bych rád nám všem opět připomněl, co je podstatou k platné svátosti smíření! Někdy, bohužel, jsou to naučené fráze, včetně vyjmenování hříchů, které se po desetiletí nemění a mnozí to berou tak – "hlavně abych to dobře odříkal a na nic nezapomněl." Prostě jako dobře naučenou básničku. Ale je toto platná zpověď, aby nám Pán odpustil všechny naše hříchy? Určitě ne!

A proto v těchto novinách najdete článek k zamyšlení od jezuity P. Konráda Kubeše. Je sice staršího data, ale ne vše staré je nemoderní, ba naopak. Někdy to staré nám připomene ducha toho co je i dnes dobré, platné a hlavně prospěšné.

Bez svátosti smíření nelze slavit Velikonoce, bez ní jsou Ježíšova smrt a vzkříšení pro nás zbytečné, bez ní je pro nás otevřená brána do nebe zavřená!

Přeji vám i sobě opravdovou radost z velikonočních svátků, které završí nádherná slavnost a dík za dar Ducha svatého.

Váš otec Jiří

O velikonoční svaté zpovědi

P. Konrád M. Kubeš T. J. – výňatek

Sv. zpověď obmývá, rozhřešuje, uzdravuje, sílí a zdobí. Vlažní katolíci soudívají stejně nerozumně jako lidé bez víry. Vězí v tom léčka satanova. Zpovědnice jest místo, kde kníže temna ztrácí denně tisíce a tisíce z toho, co jinde nabyt; tam denně škrtány miliony pohledávek, se kterými počítal, tam denně se dávají dobrovolně odvést pod korouhev Kristovu tisícové z těch, kteří se již zapsali jemu, a on je při tom bezmocný. Proto tak velká jeho zášť proti tomuto soudnímu tribunálu Kristovu, tribunálu milostí a milosrdenství, proto se snaží znemožnit přístup k těmto zřídům Spasitelovým. Jak?

- Za prvé, naplňuje nás zaslepeností a tak zakaluje pravé sebepoznání při zpytování; ví dobře, že pomoci u božského Lékaře nebude hledat ten, kdo neví, že mu něco chybí, kde a co mu chybí.

- Za druhé, naplňuje nás pýchou a nedopouští, aby v srdci vznikla lítost; tím zatarasen hříšníkovi návrat k Bohu.

- Za třetí, naplňuje nás leností, podrývá takto jakékoli účinné předsevzetí, takže se hříšník neodtrhne doopravdy od hříchu.

- Za čtvrté, naplňuje nás lidskou bázni a hloupými ohledy lidskými, provázenými nedostatkem pokory a sebezáporu, odvrací od sv. zpovědi, která jest jediný prostředek k odpuštění hříchů.

- Za páté, naplňuje nás změkčilostí, čímž odstrašuje od pokání a dostiučinění za hříchy.

Poznáváš **pět částí svátosti pokání**? Všech pěti částí jest zapotřebí k odpuštění hříchů. Snad

víš, že komora s korunovačními klenoty ve svatováclavské kapli v pražském dóme byla zamčena několika klíči. Jeden měl arcibiskup, druhý svatovítská kapitula, třetí nejvyšší zemský úředník... Kdyby byl jeden chyběl, neotevřeli komoru; kdyby jediná část pokání scházela, neotevře ti tato svátost nebe. Klíčem rajske brány, kterou nám zamkly naše hříchy, je tato svátost, ustanovená od božského Spasitele k našemu dobru a zjednaná za cenu jeho nejdražší krve. »Odpouštějí se tobě hříchové tvoji...« Tato slova, která řekl kající hříšníci on, mají podle jeho vůle opakovat služebníci oltáře den co den tisícerým kajícím duším, jí podobným. »Odpouštějí se tobě...« Co nad to slovo světějšího, co mocnějšího, co útěchyplnějšího? Trojí útěchy se kajícímu dostává: z odpuštění hříchů a všeho zla, které ho za sebou vlekly a které ho čekalo; z nabytého přátelství Božího; z blahé vyhlídky ve šťastnou budoucnost. Co božský Lékař v této svátosti od nás žádá, je tak nepatrné, co nám v ní dává, je tak veliké, a my tak nechápaví...

Sv. zpověď je soud - soud milosrdenství a odpuštění. Jest nejctihodnější ze všech soudních tribunálů světa, protože jest božského původu a vykonáván jménem Nejvyššího. Jest nejvznešenější ze všech tribunálů, protože je vykonáván mocí a autoritou božského Spasitele, se svatou, věčnou, neodvolatelnou platností. Jest nejmilostivější ze všech tribunálů, protože vrací čistotu srdce, zjednává pokoj svědomí, chrání čest obžalovaného, což vše lidský soud nemůže. Tam zůstane každý po rozsudku takový, jakým byl před ním, zločinec zločincem, byť i soudce řekl: »Nevinen,« a spravedlivý spravedlivým, byť byl i do žaláře nebo ke katu vlečen. Omylům podrobený lidský soud... Jeden nevinně nařčený mi vypravoval, že celou noc radostí ani oka nezamhouřil, když byl osvobozen. Ve sv. zpovědi netřeba s tesknou obavou čekat, jaký ortel bude vyneseno. Jsi pečlivým zpytováním, upřímnou lítostí a pevným předsevzetím řádně připraven? Pak nemůže znít ortel jinak leč: »Odpouštějí se ti hříchy... Já tě rozhřešuji ...« Svátost pokání od Boha pochází a k Bohu vede; její založení jest božské, ale provádění lidské, a toho si musíme zevrubněji všimnout.

Slavný kazatel Segneri pravil: »**Mnozí jsou zavrženi ne proto, že se nezpovídali, ale že se špatně zpovídali.**« Nevěřím, že by bylo ve věčných plamenech mnoho takových, o jakých mluví. Ale jisto jest, že jen řádná svatá zpověď zajistí odpuštění, nikoli vědomě nedbalá nebo dokonce svatokrádežná zpověď. Viz člověka, který si zavinil těžkou nemoc. Nechá jí hlodat na své životní síle, až mu jí nadobro podlomí? Neřekl bys o něm, že páchá v jistém smyslu sebevraždu? »Udělal jsem nerozum, že jsem si nemoc uhnal; neprovedu druhý, ještě větší nerozum, abych jí vydal na pospas zdraví i život ...« Léčit a vyléčit! Není vše ztraceno! První podmínka: být si nemoci vědom, sice nebude lékaře ani léku hledat; druhá podmínka: mít naději v uzdravení, sice se nebude o ně pokoušet. Poznat, uznat, doznat... Nezakrývat si svůj pravý stav. **Zpytování svědomí!** »Nebudete-li jako maličci, nevejdete do království nebeského,« praví kdosi, jenž tomu rozuměl, Všimni si dítky, jak se připravuje k svátostnému vyznání! Na kolenu, a nedůvěřuje-li své paměti, pomáhá si nějakým »zповědním zrcadlem«, jen aby mu žádný sebemenší prášek neušel. Pochybují, že jest mnoho maličkých, kteří řekli: »Já nemám žádný hřích,« byť i před týdnem u sv. zpovědi byli. Zato dospělý, který nebyl už čtvrt století, mluví, jak jsme již od sv. Bernardina slyšeli: »S mužem se snáším, do kostela chodím,« Jako bych farizea z podobenství slyšel: »Dvakrát v týdnu se postím, desátky ze všeho dávám...« Anebo jak řečeno: »Těž nikomu střechu nad hlavou nezapálil...« Div že neřekne: »A také jsem se ještě neoběsil...« Zas onen farizeus: »Nejsem jako ostatní lidé, nevydírám, nekradu, nejsem cizoložce... (Lk 18, 11) Jeden z důvodů, proč Pán za prostředek k odpuštění hříchů ustanovil svátostné vyznání, je ten, aby nám dopomáhalo k sebepoznání. Ale jaké sebepoznání, smýšlíš-li a mluvíš-li jak onen farizej? Když sám sebe poznat nechceš, když se neznáš, sám sebe tím šidíš, sobě samému škodíš, jako kdyby sis namlouval, že máš diamant pravý, maje falešný, nebo že jsi zdrav, jsa nemocen. »Pravda vás zachrání a osvobodí,« nikoli sebeklam. Nebudete-li jako maličci... -

»Chceš být zdrav?« táže se Pán nemocného v Bethesdě. (Jn 5, 6) Jaká otázka! Který nemocný by nechtěl být choroby zbaven! Jeden, že ho popadl strach před smrtí, proto je hotov i k operaci, jen když unikne kostlivci, který si u jeho lože brousí kosu. Druhý, šlechetnějšího srdce, se rmoutí, že zaviněnou nemocí způsobil zármutek a starosti svým drahým. Snad mu už jednou

obětavým ošetřováním zdraví zachránili, a on je lehkomyšlně probil opět! A zase ho trpělivě ošetřují - toho mohli být ušetřeni! Podrobí se tedy ochotně všemu, co jest nutné, byť mu to bylo sebebolestnější; jen když jeho draží budou zbaveni kříže, který na ně uvalil, a zažijí alespoň radost, že jejich oběti nebyly nadarmo. **Lítost... Nedokonalá**, lituje-li hříšník svých vin z bázně před věčnou smrtí, před peklem; než věčné plameny, raději jakékoli pokání, byť se pýcha a jiné nezřízenosti vzpíraly sebevíce! **Dokonalé lítosti** jsou schopny jen duše šlechetné; hříšník lituje svých provinění proto, že jimi urazil (»zarmoutil«) nebeského Otce, jenž mu tolik dobrodiní prokázal a bez ustání prokazuje, jenž z lásky k němu i Syna na smrt vydal, a on nyní lehkomyšlně a svévolně nebe i věčný život, tak těžce vykupitelskou smrtí Kristovou nabytý, znovu odhodil, a to pro nízké chvilkové potěšení; pro tyto jeho hříchy musil Syn Boží tolik trpět. Lituje jich ne pouze ze strachu před věčným zavržením; především z lásky k nebeskému Otci a k božskému Vykupiteli lká nad svými hříchy a jest ochoten vzít na sebe jakýkoli trest a pokání, jen když bude zase dítkem nebeského Otce a když Kristu Pánu zjedná alespoň tu radost, že jeho vykupitelská krev nebyla za něho nadarmo vycezena. Dokonalá lítost, pocházející z dokonalé lásky, vznešenější než nedokonalá, jest schopna očistit hříšníka od všech vin i bez svaté zpovědi - v případě, že by svátost pokání přijmout nemohl.

Vlastnosti pravé lítosti, ať dokonalé, ať nedokonalé, známe; musí být vnitřní (»opravdová«), vycházet ze srdce, nikoli, lhostejné odříkání formule z modlící knihy. **Nadpřirozená**, pocházející z nadpřirozených pohnutek právě vyjmenovaných (z bázně před ztrátou nebe nebo z lásky k Bohu), vzbuzená pomocí Ducha svatého. Zloděj, který lituje svého skutku proto, že byl zavřen a tím si utržil veřejnou hanbu, má lítost přirozenou. Jest špatná? Nikoli, ale k odpuštění hříchů nedostačí. **Obecná**, musí se vztahovat na všechny hříchy, aspoň těžké. O milost posvěcující, o Boží přátelství a o nebe tě připravil již první těžký hřích, kterého ses dopustil, a další hříchy tvůj smutný stav utvrzovaly. Přirovnáme-li milost k světlu, které ze slunka vniká do světnice (ze Srdce Páně do tvé duše), pak nelze si věc představit tak, že každým hříchem jsi zakryl část okna, tabuli za tabulí. Nikoli, prvním hříchem jako černou záclonou jsi zakryl okno celé, takže nastala naprostá temnota. Každý další těžký hřích další záclona. Chceš-li, aby světlo nanovo do tvého pokoje vniklo, musíš odstranit ne pouze jednu, ne několik; všechny záclony až do poslední musí pryč. Musíš litovat všech hříchů a ze všech se vyznat, protože jest zhola nemožno, aby ti byly některé odpuštěny a některé trvaly v duši dál. Nemocný, který by se dal jen napolo léčit... Každý lékař by mu řekl: »Poloviční operace? Nechme toho! Ta by nemoc spíše zhoršila.« Každý spáchaný hřích jest balvan, který si hříšník navalil do cesty, vedoucí k nebi, a ty musí být odstraněny do posledního. Chce-li se dokonce vyšinout k dokonalé lítosti, z lásky k Bohu, musí si uvědomit, že láska nesmlouvá. Každým hříchem zranil přesvaté Srdce Ježíšovo, každého lituje, všechny chce odčinit. Konečně lítost musí být nade všecko. Nemocný lituje ztraceného zdraví víc než propitých peněz, kterými si nemoc způsobil, protože zdraví jest daleko větší statek než peníze. Svěřil snad někomu peníze k dalším prostopášnostem? »Raději jich oželím a o ně přijdu ...« Možná, že je mu smutno při vzpomínce na tu ztrátu, ale nedbá toho. Nevrátí se k dřívějším nezbednostem mezi bohaprázdné společníky. Tím již přecházíme k dalšímu, a přidáme jen poznámku: lítost jest věci vůle, nikoli citu. Onen nemocný snad neprolévá slzy, ale s nápravou to myslí doopravdy, a proto nikdo o jeho lítosti nepochybuje.

Napravení... Pevné předsevzetí... Spolehlivé měřítko lítosti! Myslíš to doopravdy se svým polepšením? Chceš se varovat příležitosti, vyhýbat se špatné společnosti, nevzít do rukou špatnou knihu, přerušit hříšný poměr, nevstoupit do špatného kina ani do hospody, kde ses opíjel? Ano? Pak vidí Bůh, že tvá lítost jest pravá, věří tomu tvůj zpovědník, můžeš se na to spolehnout i ty. Ne-li, pak platí o tobě: »Co platno se umývat, když se kdo znova smoly dotýká?« (Srov. Sr 34, 30) »Klaněj se tomu, co jsi dříve páčil (sv. kříž); spal nyní to, čemu ses klaněl,« Slova řečená sv. Remigiem králi Chlodvíkovi, když přijímal křest, platí i nám. Spálit, zavrhnout, opovrhnout, odtrhnout se od toho, k čemu jsme nezřízeně lnuli, co bylo naším bůžkem a modlou našim vášním; přivínout se, celým srdcem milovat a vši silou sloužit tomu, jehož zákonem jsme opovrhli. Bůh by

měl odpustit a na srdce přivinout hříšníka, který jest odhodlán hovět hříchu jako dřív? **Tot' první podmínka odpuštění a smíru; dobrá a pevná vůle opustit cestu nepravosti.**

Máš-li předsevzetí pevné, můžeš přistoupit k sv. zpovědi, k tomuto soudu milosrdenství a slitovnosti, s jistotou, že uslyšíš útěchyplné slovo: »Odpouštějí se tobě hříchy...« Jaký rozdíl mezi soudem světským a soudem Kristovým! Před světský tribunál jest vinník přivlečen, před Kristův spěchá dobrovolně. Tam žalobce, který přehání, a svědkové, kteří nemluví vždycky pravdu; zde není žalobce ani svědků, tvým výpovědem se věří na slovo. Tam dlouhý a trapný výslech, obyčejně veřejný, zde jde vše krátce a potají. Tam slzy a sliby nepomohou, zde se jiného od tebe nežádá. Tam doznání situaci zhorší a odsouzení uspíší, zde přivedí osvobození. Tam následuje trest, kterému viník mnohdy unikne a nevinný propadne, zde viník učiněn čistým. Nepravím: »Jest prohlášen za spravedlivého,« jak tomu jest u světského soudu a jak učil Luther. Tam následuje veřejná hanba, zde odchod čestný. Známkou nedostatečné lítosti jest, jestliže své hříchy omlouváš, vymlouváš, na jiné svaluješ, okrašluješ... **Tvá zpověď není upřímná!** Odporné jest, žaluješ-li na jiné místo na sebe: »Můj muž...« **Tvá zpověď není pokorná!** Protivné jest, nutíš-li se do zkroušenosti, jako by ses pokládal za největšího hříšníka, mluvíš-li líčeně a strojeně... **Tvá zpověď není prostá!** Vyznávej se, jak ses tomu ve škole učival a jak se dítko otci z pochybení vyznává. Zamlčíš-li konečně vědomě a zúmyslně některý těžký hřích, odnášíš si místo odpuštění nový těžký hřích... **Tvá zpověď není úplná, není platná, jest svatokrádežná!** Věřící by neměli opomíjet ani vyznání lehkých hříchů, protože sotva vědí s jistotou, které hříchy jsou těžké a které lehké. Ty, kteří často přistupují k sv. přijímání, poučí zpovědník, které hříchy přístup ke stolu Páně nezamezují.

Kdyby z věčných plamenů vedla cesta ke zpovědnicím, jak by asi byly obléhány dnem i nocí! Pozdě... Francouzský král Jindřich IV. si oblíbil nadměru svého generála Birona, zachránil mu jednou i život v boji, zval ho ke stolu a jednal s ním jako s přítelem. Ale generál zosnoval proti němu spiknutí; svrhnout krále s trůnu a zmocnit se vlády! Jeden ze spiklenců vše prozradil. Král nechce svým očím věřit... Na listině spiklenců čte jméno Bironovo! Zavolá si ho: »Slyšel jsem o tobě to a to... Přiznej se, je-li tomu tak! Vše ti bude odpuštěno!« Biron se zarazil, pak ale domnívaje se, že jen nejistá pověst se králi donesla, zapřel. Král ho volá po druhé, generál zapírá zas. Po třetí ho potkává v zámeckém parku, znova ho žádá o doznání, dostává však nevrlo odpověď. Teď byla slitovnost králova vyčerpána; dá ho zatknout a postavit před soud, tam mu ukázána osudná listina. Teď nemožno zapírat, teď doznává a prosí o milost, když už bylo pozdě.

Nejedná Pán s hříšníkem jako tento vládce s oním důstojníkem? Vážíme si božské slitovnosti? Jsme ochotni jí včas užít? Biskup Pompallier sděluje, že obrácení Maoři na Novém Zélandě spěchají k sv. zpovědi mnoho mil cesty, hustými pralesy. P. Domenec, misionář v Texasu, vstoupil jednou do vlaku. Jeden farmář se ho táže: »Jste katolický kněz?« — »Ano.« — »Já jsem katolický křesťan; už půl roku jsem neměl příležitost vykonat sv. zpověď, teď se vracím opět do pustiny, kde aspoň šest měsíců nespátím kněze; nerad bych opustil vlak bez sv. zpovědi.« Týž misionář sděluje, že tento případ není ojedinělý! P. Bonnard, kanadský misionář, vypravuje, že jednou za strašné zimy, kdy zmrzla i rtuť v teploměru, vypukla mezi Indiány epidemie. Smrt kosila kdekoho, kněz obcházel, těšil, zaopatřoval... Tu přichází posel ze vzdálenosti 100 km. »Pospěš k nám, jest zle...« Ale osadníci obklopili jeho dům a nepustili ho, aby nepřišli o jediného kněze, kterého měli. Teprve na jaře se do vzdálené osady dostal. Liduprázdná... V jedné chatrči našel jedenáct mrtvých, těla ve velkém mrazu ještě nepodlehla rozkladu, leželi na lůžku, každý měl v ruce svítek březové kůry. Vezme jeden do ruky, nahoře napsáno: »Jen náš Pater smí číst, co tu stojí.« Jejich poslední zpověď! Psal ji každý sám? Všechny končily prosbou: »Služ za mne jednu mši svatou, za to ti odkazuji svou bobří kožišinu..., svou nejpěknější sekeru...«

připravil otec Jiří

Nejsvětější svátost jako sjednocení

Jan 15,1-11

Kněze Jana ubili v kostele, když se snažil zachránit Nejsvětější svátost před zneuctěním. Cenil si eucharistie více než svého života. Věděl, že „kdo jí tento chléb, bude žít navěky“ (Jan 6,51.58). Co to je eucharistie? Proč byl kněz Jan ochoten vlastním životem bránit Nejsvětější svátost před zneuctěním?

Podle Božího slova jeden z následku prvotního hříchu spočívá v tom, že se my všichni rodíme bezbožní - bez Boží dobroty v srdci, a tím pádem i bezmocní vůči hříchu. Eucharistie je základem posvěcení člověka, protože řeší podstatný problém naší bezbožnosti. Sv. přijímání se latinsky nazývá „communio“, což v češtině znamená „sjednocení“. Smyslem sv. přijímání je tedy sjednocení s Ježíšem a skrze něho s Bohem, návrat Boha na trůn našeho srdce.

K tomu, abychom mohli prožít s někým plně sjednocení, nestačí jen tělesná blízkost, ale potřebujeme znát jeho myšlenky, slova, city a touhy. Musíme se nejprve stát učedníky Božího Slova. Proto před každým svatým přijímáním je nejprve ohlašováno Boží Slovo. Pokud s Božím Slovem souhlasíme, způsobuje průnik Ducha Svatého do nás. Když chceme existovat v Duchu Svatém, musíme svou bytost zharmonizovat se Slovem Božím. Duch Svatý je nejvhodnějším ovzduším pro Život, který nám Otec v Ježíši dává a právem od nás očekává.

Před sv. přijímáním se obvykle modlíme modlitbu Páně, Otče náš, která je vždy naším konečným aktem přípravy na sv. přijímání, protože představuje Kristovu vlastní modlitbu. Znamená, že akceptujeme Kristovu mysl jako naši mysl, jeho modlitbu k Otci jako naši modlitbu, jeho vůli, jeho touhu, jeho život - jako naše.

Pán Ježíš říká každému z nás: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou“ (Zj 3,20). To klepání je výzva k víře při pozdvihování: „Hle, Beránek Boží!“ Otevření třeba v duchu dokonat, otevřít se jemu a jeho vůli. Když jdeme na svaté přijímání, vidíme oplatku podobnou jiným oplatkám. To, co vidíme svými smysly, je znak. Ale to, co se skrývá v tomto znaku, to může vidět jen naše víra. Víru v srdci dokáže vzbudit jen Duch Svatý. Duch Svatý nám zjevuje a vnitřně nás o tom ujišťuje, že toto je opravdu Kristus, že je to jeho Pravé a Životodárné Tělo. Ježíš říká: „Toto je mé tělo“ a já věřím, neboť Duch Svatý mi to zjevuje. Přijímám svátostný znak, ve kterém je skutečně přítomen Ježíš jako osoba. Ale jen vírou ho mohu vidět. Zde mi nepomůžou ani rozum, ani smysly. Zde může pomoci jen víra. To znamená: „Opřít se o Boží Slovo.“

Mohu se také opřít o svědectví kněze, který svou víru vyjadřuje tehdy, když mi říká: „Tělo Kristovo.“ A toto svědectví vydává jménem církve, která již dvě tisíciletí žije z tohoto tajemství. A ten, který přichází, má vědomě říct své „Amen“, to znamená: „Věřím a chci přijmout Ježíše jako osobu, chci mu odevzdat svou bytost, aby mě mohl v lásce přetvořit.“ To „amen“ je třeba vyslovit v Duchu Svatém: „Vím o tom, protože Duch Svatý mi to zjevil. Chci mít Syna Božího, chci mít Život.“

Přijetí Ježíše v eucharistii se podobá manželství. Dvě osoby, které se milují, musí navenek vyjádřit, že se chtějí setkat a že se chtějí přijmout navzájem. Vnější gesta, symboly, slova vyjadřují lásku, ale láska je tou vnitřní silou, která způsobuje, že se jedna osoba odevzdává druhé. Podobně jako manželství i sv. přijímání je jen tehdy skutečně svaté, když je trvalým, odpovědným a plodným vztahem. Pokud jsme tento vztah porušili, máme ho ve vlastním zájmu, co nejdříve, obnovit skrze lítost a svátost smíření. Nejde o přijetí na chvíli, ale o celoživotní odevzdanost. Přijmout ho mohu jen natolik a v té míře, nakolik se mu sám odevzdám. K lásce patří přijetí osoby druhého i výdej sebe samého. Někdy právě tento rozměr chybí v našem svatém přijímání. Přijetí osoby může nastat jen v aktu vzájemného odevzdání. Dát svůj život, svou bytost, abych získal božský Život.

Nejprve přijímáme Ježíše v Slově, pak v modlitbě, pak ve svátosti, pak to pokračuje v životě, protože se snažíme chodit s Pánem, kterého jsme přijali. Chodit s Pánem znamená ustavičně brát ohled na toho, který v nás zůstává, pokud ho těžkým hříchem nevyhostíme. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,56). Ve sv. přijímání jde o sjednocení, „communio“, které má obsáhnout celý náš život. Jen tak můžeme zvítězit nad sebou a vytvořit společenství těch,

kteří se narodili z Boha.

O sv. Františkovi z Assisi jeho životopisec píše: „Všechny tkáně jeho bytí hořely láskou pro svátost Těla Páně a nedokázal si sám vysvětlit, jak mohl On mít vůči nám takovou blahosklonnost a lásku. Pokládal za znamení chladného pohrdání, kdyby nebyl přítomen alespoň jedné mše za den, když k tomu měl možnost. Často přijímal s takovou oddaností, že i druhé k oddanosti strhával. Tuto vznešenou svátost obklopoval takovou úctou, že přinášel v oběť všechny své údy, a když obětovaného Beránka přijímal, obětoval mu svého ducha v ohni, který stále hořel na oltáři srdce“ (2 Cel 20).

Snažme se i my postavit eucharistii do středu svého života, učinit z ní srdce naší farnosti, komunity, našich rodin.

Z Novény k blahorečení Čtrnácti pražských mučedníků, Bedřicha Bachsteina a druhů, františkánů

Drobné sakrální památky na Vodňansku

Dřevěná boží muka u Strpí

Nalézá se při cestě do Strpí vpravo za železničním přejezdem. Skromná, malá, nenápadná, dřevěná, sloupková boží muka. Nesměle vykukuje z křoví na malém návršíčku nad takřka neužívanou silničkou. Prameny uvádějí, že byla vyzdobena obrázkem sv. Trojice. V současnosti je ve výklenku poškozený obrázek neznámého vousatého světce. Pod nikou vyřezané obtížně čitelné vročení “1893“ (1898?). Jedná se o novější (možná již několikátou) podobu po renovaci.

Příběh uschovaný za touto drobnou památkou zasahuje do období třicetileté války. Popisovaná boží muka sv. Trojice byla zde u Strpí umístěna na paměť bitvy u Záblatí, jež se odehrála jen nedaleko odtud 10. června 1619. Podle ústně tradovaného podání ji nechal postavit velitel vítězných císařských jednotek polní maršálek hrabě Buquoy.

Osobně se však domnívám, že tento výklad je od skutečnosti dosti vzdálen. Je-li současný vzhled stavbičky alespoň částečně podoben původnímu, pak lze jen těžko věřit, že muž Buquoyova postavení - vojenského i finančního - by po sobě zanechal, nadto coby vítěz, takovouto skrovňoučkou památku. Navíc prostorové umístění boží muky není nejreprezentativnější a lze si v blízké okolní krajině představit pro ni místo jistě prestižnější. Snad raněný voják, snad příbuzný padlého na bojišti, snad dílko zdejšího obyvatele, jenž užíval hrůzy válečného utrpení, které se krajem prohnaly, mohl být autorem boží muky. Ale, kdo ví ...

Třicetiletá válka byla nejhorším a nejrozsáhlejším konfliktem, jaký Evropa do té doby zažila. Vždyť počet obyvatel v jižních Čechách na konci bojů při uzavření westfálského míru roku 1648 klesl na polovinu, v některých oblastech jako právě na Strakonicku zbylo jen asi 25% lidí proti situaci v roce 1618. Konflikt probíhal mezi Katolickou ligou a Protestantskou unií v letech 1618 – 1648.

Čeští stavové se druhou pražskou defenestrací fakticky zřekli vlády právoplatného panovníka Matyáše. Ten (a po něm jeho nástupce Ferdinand II.) následně vyslal svá vojska učinit přítrž rebelii a obnovit svrchovanost Habsburků v českých zemích. Těmito událostmi začíná tzv. česká válka, první z pěti fází celého konfliktu, do nějž byla nakonec vtažena téměř celá Evropa.

Co se tedy počátkem léta 1619 na jihu Čech odehrálo? Stála zde proti sobě vojska českých stavů vedená Petrem Arnoštem z Mansfeldu, nizozemským generálem, jenž byl původem lucemburský šlechtic. Roku 1618 dobyl Plzeň (ve službách „zimního krále“ Fridricha Falckého). Proti němu stála císařská armáda na čele s rakouským vojevůdcem Karlem Bonaventurou Buquoy de Longueval. Tento muž byl mj. vyslancem v Paříži, místodržitelem Henegavska, účastnil se též jako jeden z velitelů bitvy na Bílé hoře, nakonec padl při obléhání Nových Zámků na území dnešního Slovenska.

V květnu 1619 dostal Mansfeld od stavovské vlády v Praze rozkaz zamířit do jižních Čech. Svě jednotky soustředil v Protivíně a 10. června brzy ráno vyrazil směrem na Rudolfov. To ovšem netušil, že mu v ústretu vytáhl z Českých Budějovic Buquoy. Císařští přepadli Netolice bráněné jen

60 stavovskými mušketýry. Proto vcelku snadno Buquoyova jízda město získala a posádku pobila.

Skutečnost, že Netolice byly napadeny, se Mansfeld dozvěděl ve chvíli, kdy se svým vojskem dorazil do Záblatí. Rozhodl se jít bránícím se netolickým mušketýrům na pomoc. To ovšem v momentě, kdy bylo již po boji. Pěchota i jízda vytáhla k jihu. Sotva urazili pár set metrů, zjistili, že proti nim stojí císařští. Proto Mansfeldovi vojáci se narychlo vracejí do Záblatí s nadějí, že se zde alespoň provizorně opevní a budou mít naději se ubránit silnějšímu nepříteli.

Předvídavý Buquoy mezitím část jednotek rozmístil směrem k Vodňanům a k Hluboké, aby odřízl soupeři ústupové cesty. Kolem poledního zaútočila na stavovská vojska uherská jízda generála Dampierra a kyrysníci (těžká jízda) pod vedením plukovníka Albrechta z Valdštejna. (Tento muž se později velmi proslavil jako vrchní velitel císařského vojska v hodnosti generalissima. Jeho úspěchy a moc byly tak velké, že nakonec začal pošilhávat po královské koruně. To se mu posléze stalo osudným a roku 1634 byl v Chebu zavražděn ...) Stavovská jízda byla rozprášena a pěchota zůstala ve vsi osamocena. Buquoy nehodlal zbytečně obětovat životy svých útočících vojáků, a tak jednoduše nechal vesnici podpálit. Mansfeldovi vojáci prchali před ohněm, opouštěli obranná postavení. V polích se ale stali snadnou kořistí nepřátelské jízdy. Ze 3000 stavovských vojáků (soupeřova vojska čítala na 5000 mužů) bylo zabito 1200, zajato 1400. Dlužno podotknout, že velká většina ze zajatců se posléze nechala najmout do císařského vojska. Sám Mansfeld se zachránil na koni úprkem do Týna nad Vltavou.

Patálii u Záblatí tak lze považovat za první velký neúspěch stavovského českého odboje proti Habsburkům. Zdecimování Mansfeldových jednotek následně umožnilo Buquoyovi započít se systematickým dobýváním jihočeských měst. Tak se také dělo. Císařští obsadili téměř okamžitě Vimperk, 27. září téhož roku Prachatice, 22. února a 24. června 1620 nadvakrát Týn nad Vltavou, 26. září 1620 byly dobyty a zpustošeny Vodňany a jen o čtyři dny později byl vydrancován a vypálen Písek. Následovaly Mirovice a Mirovice, další cesta na sever, až 8. listopadu 1620 porazili císařští jádro českého vojska v rozhodujícím střetnutí na Bílé hoře.

Kdybychom tak mohli zvědět i něco bližšího ke strpské boží muce. Že by přece jen Buquoy? Musel mít ke kraji vztah. Za věrnost Ferdinandovi II. a zásluhy v bělohorské bitvě dostal v držení mj. i blízké libějovické panství (zabavené pánům ze Švamberka pro účast ve vzpouře). To drželi Buquoyové až do roku 1801.

Robert Huneš

Dva vlci v nás

Jednou vyprávěl starý indián svému vnukovi o velké bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: „Chlapče, ta bitva v každém z nás je bitvou mezi dvěma vlky.

Jeden je zlý. Je to vztek, žárlivost, závist, smutek, sobectví, namyšlenost, hrubost, nenávisť, sebestřednost a falešnost.

Ten druhý je dobrý. Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, naděje, empatie, štědrost, věrnost, soucit, důvěra a víra.“

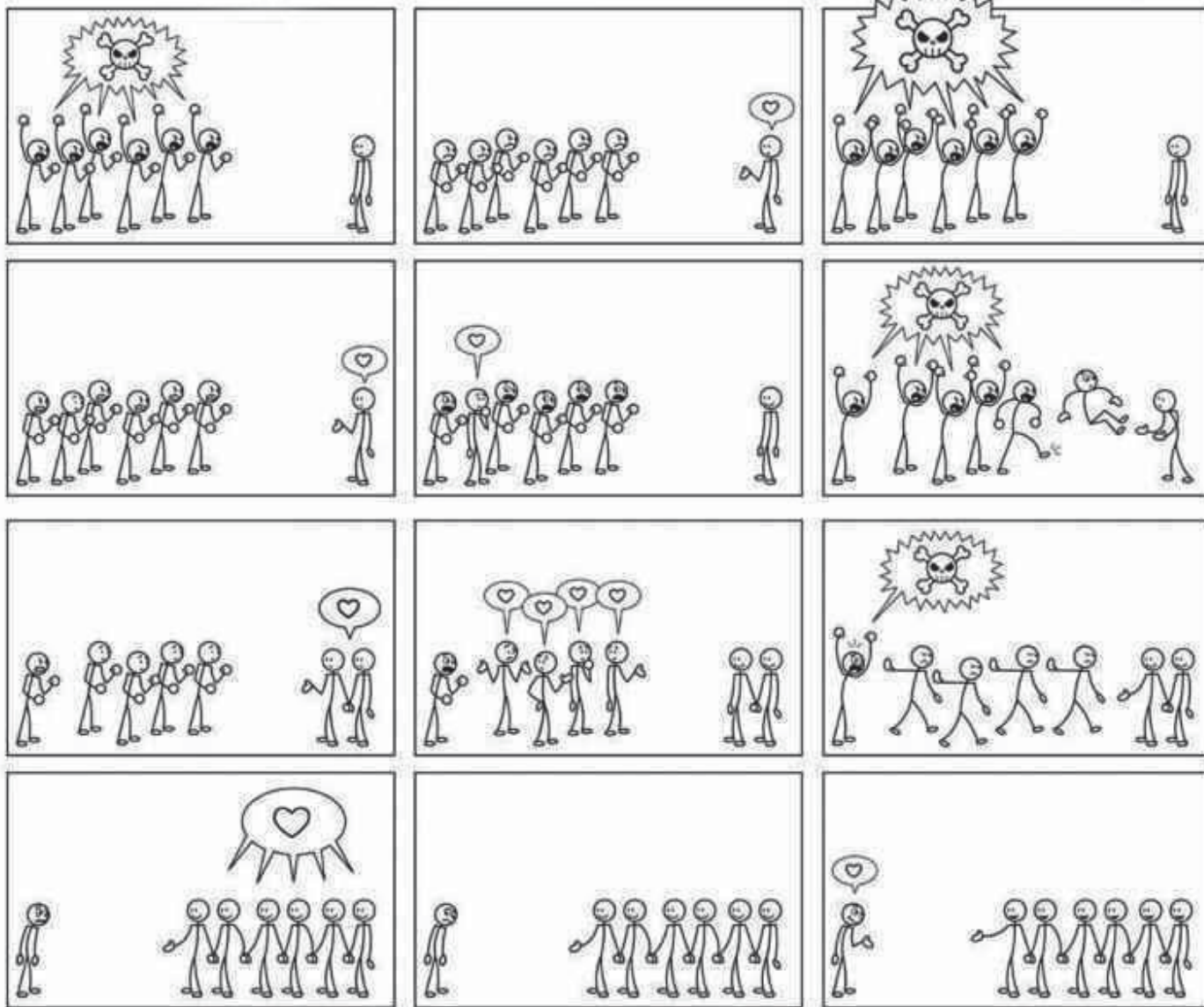
Vnuk o tom chvíli přemýšlel a potom se zeptal: „A který vlk vyhraje?“

Starý indián odpověděl: „Ten, kterého pravidelně denodenně krmíš...“

José Carlos Bermejo, Vlidné příběhy

JAK ZMĚNIT SVĚT

MARK
© 2008

Z liturgického kalendáře

DUBEN

Svatý týden:

Ne 13. 4. **KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE**

Velikonoční Triduum:

Čt 17. 4. **ZELENÝ ČTVRTEK**
– památka Večeře Páně

Pá 18. 4. **VELKÝ PÁTEK**
– den přísného postu

So 19. 4. **BÍLÁ SOBOTA**
– Velikonoční vigilie

Velikonoční oktáv:

Ne 20. 4. **Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**

Ne 27. 4. **2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (Božího milosrdenství)**

Út 29. 4. Památka sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve

KVĚTEN

Čt 1. 5. Sv. Josefa, Dělníka

Pá 2. 5. Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve

So 3. 5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů

Ne 4. 5. **3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Čt 8. 5. Panny Marie, Prostřednice všech milostí

Ne 11. 5. **4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Út 13. 5. Panny Marie Fatimské

St 14. 5. Svátek sv. Matěje, mučedníka

Pá 16. 5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech

Ne 18. 5. **5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Ne 25. 5. **6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Po 26. 5. Památka sv. Filipa Neriho, kněze

Čt 29. 5. **Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ**

Pá 30. 5. Památka sv. Zdislavy, patronky rodin

So 31. 5. Svátek Navštívení Panny Marie

ČERVEN

Ne 1. 6. **7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Út 3. 6. Památka sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků

Čt 5. 6. Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka

Ne 8. 5. **Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO**

St 11. 6. Památka sv. Barnabáše, apoštola

Pá 13. 6. Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve

Ne 15. 6. **Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE**

PODĚKOVÁNÍ

Velký dík vodňanské farnosti patří Václavu Tlapovi, který vyrobil krásnou pokladničku. Bude využita hlavně při vánočních svátcích u betléma. Nabízenou odměnu za materiál ani práci nepřijal.

Ať Pán jemu i celé jeho rodině žehná.

Marie Polatová

Katechetka se ptá malého chlapce, jak se jmenoval první muž.

Bez váhání odpoví: "Adam."

Učitelka zkouší dále a ptá se na jméno první ženy. Chlapec dlouho váhá a pak s otázkou v hlase navrhně:

"Madam?"

Knižní sloupek

Karikatury Boha Kateřina Lachmanová

Člověk se vždycky pouští na tenký led, chce-li mluvit o tom, jaký Bůh je a jaký není. „Jsem trochu nesvůj z přednášek s tematikou falešných představ o Bohu, neboť všechny představy o Bohu jsou falešné,“ doznává jeden náš známý autor a z jistého pohledu mu dávám za pravdu. Vždyť karikatur Boha by se dalo najít asi tolik, kolik je na zemi lidí, kteří si o něm utvářejí nějakou představu. Bůh ze své podstaty nekonečně přesahuje všechno naše chápání a všechny naše představy, říká Katka Lachmanová v úvodu své knihy. Proto zpracovala téma záměrně „lidovější“ formou, aby neodradilo čtenáře bez teologického nebo psychologického vzdělání. V první části knihy zazní několik základních otázek ohledně karikatur Boha: co je jejich podstatou, proč se jimi vůbec zabývat, kde a jak vznikají, jak se předávají a kde čerpat, máme-li je nějak korigovat. V druhé části autorka pojmenovává a přibližuje několik konkrétních karikatur, které jsou dnes běžně „v oběhu“..

Info: KNA, brož., 88 s., 89 Kč

Jak potěšit zpovědníka Aleš Opatrný

Svátost smíření je krásná část kněžské služby. Člověk při ní zažije nejedno úžasné Boží působení. Hodně se také při této službě naučí o Bohu i o lidech. Někdy jsou kající takřka fascinováni svými hříchy a jejich vyznáváním, a nikoli živým Bohem. Dospělí lidé někdy přijímají tuto svátost jako v dětství; v dospělosti už s tím nic dalšího neudělali. Někteří křesťané ke zpovědi ani nepřijdou, protože ji vnímají jako něco odpuzujícího, nepřístupného a nepochopitelného.

Autor se nám v těchto úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božího působení. Hříchy není radno zlehčovat. Uvědomme si však, že hříchy mají všichni lidé, zatímco odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, které je třeba dopřát každému v co nejvyšší míře.

Aleš Opatrný nezpochybňuje, jak je tato svátost potřebná či dokonce povinná. Chce ale hlavně ukázat, jak je skvělá. Díky jejímu slavení ve víře může odpouštějící a uzdravující Trojjediný Bůh stále více zářit v našich životech a my mu můžeme stále více důvěřovat.

Info: KNA, brož., 82 s., 99 Kč

**POUŤ DO SEVERNÍCH ČECH
ZA OTCEM BISKUPEM
Msgre. JANEM BAXANTEM
A OTCEM PATRIKEM**

Poutě do severních Čech se již pomalu stávají tradicí. Jezdíme do této oblasti pro povzbuzení a prakticky k rodinným přátelům. Vzácným hostem naší pouti bude náš milý otec biskup Msgre. Jan Baxant, biskup litoměřický a někdejší generální vikář českobudějovické diecéze. Vrcholem pouti bude pontifikální mše sv. na Cínovci, poté návštěva dalšího poutního místa - Mariánské Radčice a tradiční agapé na zahradě fary v Novosedlicích. Pout' zakončíme programem v Teplicích. Podrobný program obdržíte v CK Floria.

8. 5. 2014 - cena 500 Kč

CK FLORIA

www.ckfloria.cz
tel: 602 493 909

ALTÖTTING

Altötting je jedním z nejvýznamnějších poutních míst Bavorska. Duchovním centrem místa je Milostná kaple s milostnou sochou Černé madony - Panny Marie Altöttingské. V centru města se nachází hned několik kostelů, pohyblivé jesličky, Kalvárie... Nedaleko Altöttingu je obec Marktl am Inn, rodiště papeže Benedikta XVI. Spatříme jeho rodný dům i kostel, ve kterém byl pokřtěn. Na závěr navštívíme Burghausen, město s největším bavorským hradem.

21. 6. 2014 - cena 690 Kč

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**
Brno, výstaviště BVV, 9.-13. července 2014
Motto: „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1)

Informace na www.cho.cz

Akce

- ♦ ne 20. 4. - 15.00 **Velikonoční koncert** * ♣
- ♦ ne 27. 4. - 15.00 **Koncert** žáků ZUŠ *
pod vedením Venety Marešové
- ♦ pá 2. 5. - po mši sv. **Adorace** *
- ♦ út 13. 5. - 8.00 **Fatimský den** *
korunka k Božímu milosrdenství, mše sv.,
růženec, zpověď, litanie
- ♦ pá 23. 5. - **Noc kostelů a muzeí** *
17.00 - komentovaná prohlídka
17.30 - varhanní hudba
18.15 - 18.45 - biblická bohoslužba
20.30 - meditační písně a texty
21.15 - prohlídka s osvětlením
- v *městském muzeu*:
19.00 - 20.30 - zahraje SAXBAND Prachatice
pod vedením Pavla Pavelky, a to upravené
swingové a dixilandové hity evokující
atmosféru "starých dobrých časů",
- koncertem provede Roman Kozák z Volar,
- zatančí taneční obor ZUŠ Vodňany Miluše
Šindlerové
- ♦ pá 6. 6. - po mši sv. **Adorace** *
- ♦ pá 13. 6. - 18.00 **Fatimský den** *
korunka k Božímu milosrdenství, mše sv.,
růženec, zpověď, litanie

- * - v kostele Narození Panny Marie
- ♣ - bližší informace uvnitř čísla

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

17. duben - **Zelený čtvrtek**

Vodňany 18.15

18. duben - **Velký pátek**

Vodňany - Křížová cesta 15.00

Vodňany 18.15

19. duben - **Bílá sobota**

VIGILIE Zmrtvýchvstání Páně

Vodňany 21.00

20. duben - **Velikonoční neděle**

SLAVNOST Zmrtvýchvstání Páně

Vodňany 9.00

Skočice 10.30

21. duben - **Velikonoční pondělí**

Vodňany 8.30

Skočice 10.30

Bílsko 11.45

V sobotu 17. května

Dětská vikariátní pout'

na poutním místě

u sv. Anny v Kraselově.

Bližší informace budou zveřejněny
během května.

VELIKONOČNÍ OBŘADY	Lomec	Chelčice	Bavorov
13. 4. – Květná neděle	9.30	11.00	8.00
17. 4. – Zelený čtvrtek	18.00	-	16.00
18. 4. – Velký pátek	18.00	-	16.00
19. 4. – Bílá sobota	-	-	20.00
20. 4. – Hod Boží velikonoční	9. 30	11. 00	8.00
21. 4. – Pondělí velikonoční		11.00 Blanice	8.00

Pořad bohoslužeb DUBEN - ČERVEN

út	Vodňany	8.00
čt	Skočice Vodňany	17.00 18.15
pá	Vodňany DD Vodňany	10.00 18.15
so	Bílsko Vodňany	17.00 18.15
ne	Vodňany Skočice	8.30 10.30

DD - domov důchodců

případné výjimky sledujte na webu
www.farnostvodnany.cz

Lomecké poutě

◆ so 3. 5. - 17.00

Májová

P. Mgr. Ivo Valášek,
J. Hradec

◆ út 13. 5. - 17.00

Fatimský den

P. Jan Löffelmann, J.C.D.,
Strakonice

**Pane Ježíši Kriste,
ty jsi Chléb, který oživuje,
ty jsi Chléb, který z nás činí bratry,
ty jsi Chléb, který nám dává Otec.
Ty jsi Cesta, kterou jsme zvolili,
ty jsi Cesta, která vede utrpením,
ty jsi Cesta, která vede k radosti.
Je důstojné a spravedlivé zpívat ti,
velebit tě a děkovat ti,
klanět se ti na každém místě, kde vládneš.**

Sv. Jan Zlatoústý (†407)

Farní noviny - Vodňany, Skočice, Bílsko. Občasník. Číslo VI/2. - vychází 13. 4. 2014. Náklad 150 ks + elektronická verze na www.farnostvodnany.cz. Vydává farnost Vodňany, Skočice a Bílsko. Adresa: Farní úřad, Alešova 44, 389 01 Vodňany. IČ: 63292882. Redakční rada: farninoviny@googlegroups.com - Petr Totín, Marta Mrvíková, Marie Polatová, Ludmila Plachtová (ilustrace). Registrováno u MK ČR pod číslem MK ČR E 20322.

Náklady na 1 výtisk činí přibližně 5,- Kč. Pro tento účel je zřízena kasička v zadní části vodňanského kostela. Rádi budeme též za vaše písemné a obrazové příspěvky pro další čísla. Můžete je zasílat na mailovou adresu redakční rady nebo vkládat do kasičky. Děkujeme.

Příští číslo VI/3. červen - srpen: uzávěrka 31. 5. 2014, vychází 15. 6. 2014.

I. den /pátek/

Modleme se za celé lidstvo

Nejmilosrdnější Ježíši, jehož je vlastností je slitování a odpuštění, nehleď na naše hříchy, ale na důvěru, kterou máme v Tvou nekonečnou dobrotu; přijmi nás všechny do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce a nedej z ní nikomu odejít na věky! Pokorně Tě o to prosíme, pro lásku, která Tě spojuje s Otcem i Duchem svatým.

Věčný Otče, shlédni milosrdně na celé lidstvo a především na ubohé hříšníky; jejich jedinou nadějí je nejmilosrdnější Srdce Tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista; pro jeho bolestné utrpení nám ukaž své milosrdenství, abychom všichni společně na věky věků oslavovali Tvou všemohoucnost. Amen.

Korunka k Božimu milosrdenství ...

II. den /sobota/

Modleme se za duchovenstvo, jehož prostřednictvím stéká na lidstvo milosrdenství Boží

Nejmilosrdnější Ježíši, od něhož pochází všechno dobré, rozmnož milosti v duších svých kněží, řeholníků a řeholnic, aby důstojně a úspěšně plnili své povinnosti na Tvé vinici a všechny ostatní povzbuzovali slovem i příkladem k náležitému uctívání Tvého milosrdenství na věky.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na zástup dělníků na své vinici – na duše kněží, řeholníků a řeholnic, kteří jsou předmětem zvláštní lásky Tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista. Obdař je silou svého požehnání a uděl jim více svého světla, aby mohli dobře vést ostatní po cestách spásy a zprostředkovat jim Tvé milosrdenství. Amen.

Korunka

III. den /neděle/

Modleme se za všechny křesťany

Nejmilosrdnější Ježíši, který hojně uděluješ své milosti všem z pokladu Božího milosrdenství, vezmi všechny své věrné křesťany do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce a nedej z ní nikomu odejít na věky. Pokorně Tě o to prosíme, pro lásku, která Tě spojuje s Otcem a Duchem svatým.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na věčné duše jako milované dědictví Tvého Syna, pro jeho bolestné utrpení jim uděl svého požehnání a zahrnuj je svou ochranou, aby nikdy neztratily Tvou lásku a poklad svaté víry, ale aby se všemi zástupy andělů a svatých oslavovaly Tvé nesmírné milosrdenství na věky. Amen.

Korunka

IV. den /pondělí/

Modleme se za pohaný a nevěřící, kteří ještě neznají Boží milosrdenství

Nejmilosrdnější Ježíši, který jsi světlem celého světa, vezmi do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce pohaný a nevěřící, kteří Tě ještě neznají; nechť paprsky Tvé milosti je osvití, aby i oni spolu s námi oslavovali dobrodiní Tvého milosrdenství na věky.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na duše pohanů a nevěřících, kteří ještě neznají nejmilosrdnější Srdce tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista, přitáhni je do světla Evangelia, aby pochopili, jak velkým štěstím je milovat Tebe a oslavovat Tvé milosrdenství na věky. Amen

+ Korunka

V. den /úterý/

Modleme se za ty, kteří zůstávají mimo Církev, aby se vrátili k jednotě s Církví.

Nejmilosrdnější Ježíši, který jsi dobrota sama a neodmítáš světlo těm, kteří tě o to pokorně prosí; vezmi do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce duše těch, kteří zůstávají mimo Církev, a přitáhni je svým světlem k jednotě s Církví, aby spolu s námi velebili hojnost tvého milosrdenství na věky.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na duše těch, kteří zůstávají mimo Kristův ovčinec; nehleď na jejich slabosti, ale na lásku a hořké utrpení svého Syna, před nímž On tak vroucně tě prosil, aby všichni byli jedno – učiň, aby se co nejrychleji vrátili k tvé jednotě a spolu s námi oslavovali tvé milosrdenství na věky. Amen.

+ Korunka

VI. den /středa/

Modleme se za děti

Nejmilosrdnější Ježíši, který jsi řekl: "Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem". Vezmi do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce duše dětí i těch, kteří se po vzoru dětí stali tichými a pokornými, uvádějí nebe v nadšení a jsou vonnou kytičkou před trůnem nebeského Otce. Učiň, aby stále přebývali v tvém Srdci a neustále velebili Boží milosrdenství.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na duše dětí i na duše všech tichých a Pokorných, kteří se nejvíce podobají tvému Synu a vůni svých etností se povznášejí k tvému trůnu. Otče milosrdenství, prosíme tě pro lásku a zalíbení, které máš v těch duších, požehnej celému světu, abychom všichni spolu vzdávali stále čest tvému milosrdenství. Amen.

+ Korunka

VII. den /čtvrtek/

Modleme se za ctitele milosrdenství Božího

Nejmilosrdnější Ježíši, jehož Srdce je Lásky sama, vezmi do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce duše, které obzvláště ctí a oslavují velikost Božího milosrdenství, zahrň je stále větším milosrdenstvím a podpírej je milostí vytrvalosti, statečnosti a trpělivosti.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na duše, které obzvláště oslavují a uctívají největší vlastnost, to je bezedné tvé milosrdenství, jejichž ústa jsou plna hymnů tvé chvály a ruce plné skutků milosrdenství k bližním. Pokorně Tě prosíme, abys jim především prokázal stále větší milosrdenství podle

důvěry, kterou v tebe skládají, na základě tvého slibu, že je budeš chránit jako svou čest, vždycky a zvláště v hodinu smrti. Amen.

+ Korunka

VIII. den /pátek/

Modleme se za duše v očistci, které splácejí svůj dluh Boží spravedlnosti.

Nejmilosrdnější Ježíši, který jsi řekl: „Buďte milosrdní, jako i váš Otec je milosrdný“ – vezmi do svatyně svého nemilosrdnějšího Srdce duše v očistci.

Věčný Otče, pohled' svým okem milosrdným okem na duše v očistci a pro bolestné utrpení Krista Pána o pro hořkost, kterou bylo naplněno jeho Nejsvětější Srdce, ukaž jim své milosrdenství. Pokorně tě prosíme, abys na ně hleděl jen skrze rány svého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, jehož milosrdenství převyšuje spravedlnost. Amen.

+ Korunka

IX. den /sobota/

Modleme se za vlažné duše, které Kristu Pánu způsobiley tolik utrpení v Getsemaně

Nejmilosrdnější Ježíši, který jsi dobrota sama, přived' do svatyně nejmilosrdnějšího Srdce všechny vlažné duše. Ponoř je do ohně své čisté lásky a rozehej zнову jejich srdce horlivostí, aby i ony chválily tvé nevyčerpatelné milosrdenství.

Věčný Otče, pohled' svým milosrdným okem na vlažné duše. Pokorně tě prosíme pro hořké utrpení tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista a pro jeho tříhodinový smrtelný zápas na kříži, zapal je novou horlivostí pro tvou slávu a vlij do jejich srdce opravdovou lásku, aby v ní vydávaly svědectví skutky milosrdenství zde na zemi a chválily tvé milosrdenství na věky. Amen.

+ Korunka k Božimu milosrdenství

Střelná modlitba na konci :

„Ó Krví a Vodo, která jsi vytryskla z Ježíšova Srdce jako zdroj milosrdenství pro nás, DŮVĚŘUJI TI !!!“

Novéna k Božímu milosrdenství

/pro soukromou pobožnost/

Ježíš přikázal S.M. Faustyně (nejen napsat) :

„Je velmi žádoucí začít novénu na Velký pátek. Duše, která přistoupí ke svaté zpovědi a ke svatému přijímání, dosáhne úplného odpuštění hříchů i trestů. Ke svaté zpovědi je možno přistoupit i několik dní před svátkem Božího milosrdenství. Ke svatému přijímání se má přistoupit na svátek Božího milosrdenství, to je první neděle po Velikonocích. Je to úžasná milost!“

... „Toužím, abys během těchto devíti dní přiváděla duše k prameni mého milosrdenství, aby načerpały síly a osvícení i všechnu milost, kterou potřebují v těžkostech života, a zvláště v hodině smrti. Každého dne přivedeš do mého Srdce jinou skupinu duší a ponoříš je do toho moře mého milosrdenství. A já všechny tyto duše uvedu do domu mého Otce. Budeš to dělat v tomto i v budoucím životě. A žádné duši, kterou uvedeš do zdroje mého milosrdenství, nic neodmítnu. Každého dne budeš prosit mého Otce o milosti pro tyto duše pro mé bolestné utrpení.“

... „Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milosti vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů. V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat. Mé milosrdenství je tak veliké, že jím neproukne žádný rozum, ani lidský ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství. Každá duše, jež má ke mně vztah, bude po celou věčnost rozjímat o mé lásce a mém milosrdenství. Svátek Milosrdenství vyplynul z mého nitra, toužím, aby byl slavnostně slaven první neděle po Velikonocích. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobráti ke zdroji mého milosrdenství.“

Korunka k Božímu milosrdenství se modlí na obvyklém růženci takto:

Po znamení Kříže se pomodlit : **Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha.**

Na zmkách Otčenáše se mají říkat slova: **„Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši a božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i celého světa.“**

Na zmkách Zdrávasů je třeba se modlit tato slova: **„Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.“**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **„Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!“**